Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 56 (616) * joi 12 septembrie 1957 * 8 pag. 30 bani

LA CEREREA REDACŢIEI, CU PRILEJUL NOULUI AN ŞCOLAR...

...Are cuvîntul Gheorghiţă-Reporterul:

E prima dată cînd mi se cere o declaraţie în presă... Zdup e neliniştit: se teme c-o să-mi iau nasul la purtare, crezîndu-mă cine ştie ce personalitate. Dar voi, băieţi, să nu mă bănuiţi; eu rămîn tot Gheorghiţă al vostru, care acum, la începutul anului şcolar, vă spune doar atît: vreau să scriu despre voi cît mai multe reportaje de laudă şi cît mai puţine foiletoane critice. Pentru asta, însă, trebuie să mă ajutaţi şi voi — şi cred că ştiţi cum...

Gheorghiţă reporterul

...Fana-Coţofana declară:

— Dragi cititori, ştiţi că mie nu-mi place să vorbesc mult de aceea am să vorbesc puţin — vorba multă sărăcia omului — noi coţofenele cunoaştem acest proverb ne străduim să nu batem apa-n piuă vorbim cu măsură şi rar nu ne plac oamenii guralivi şi lăudăroşi trăiască laconismul ura cumpătarea vivat modestia...

Secretarul de redacţie: Opreşte-te, Fano! Era vorba să adresezi un salut citiorilor cu prilejul începerii anului şcolar, şi cînd colo...

Fana-Coţofana: Te rog să nu mă insulţi! Cele spuse pînă acum constituie introducerea. In continuare, vreau să le urez cititorilor şi mai ales cititoarelor să nu... semene cu mine atunci cînd vor lua cuvîntul la adunările pionereşti ori în faţa tablei, la lecţie!

Fana Coţofana

Luni, la şcoală!

...doctorul Pilulă (din partea Clubului Curioşilor) intervine:

Dragii mei, eu vă urez ca în timpul acestui an şcolar să fiţi cît mai... curioşi: curioşi — să aflaţi părţile de cuvînt ale unei fraze, curioşi să vedeţi care-i rezultatul cutărei ecuaţii, curioşi — să vedeţi ce zice mama atunci cînd, din proprie iniţiativă, vă oferiţi să spargeţi lemne ori să aduceţi o găleată cu apă!

Dr. Pilulă

...Redactorii noştri vă mărturisesc:

Bucuria voastră de a începe un nou an şcolar este şi o bucurie a noastră! De aceea, am ales cea mai frumoasă literă pentru a scrie:

Succes, copii! cu toate motoarele, inainte! viteza maximă!

La început de an...

Noi manuale şcolare

Anul acesta s-au tipărit cu 20 la sută mai multe manuale şcolare decît în anul şcolar 1956—1957.

Dacă am lua cele 12 milioane de exemplare de manuale şcolare tipărite în anul acesta şi le-am aşeza cap la cap, am obţine o linie lungă de 2640 km (adică aproximativ distanţa de la Bucureşti la Lisabona).

Dacă, de asemenea, am lua întregul tiraj de manuale tipărit în acest an şi am dori să-l transportăm cu trenul la Ploieşti, să zicem, ne-ar trebui două trenuri a cîte 175 de vagoane fiecare. Aceste trenuri s-ar întinde pe o distanţă de 4 km.

In acest an, pe lîngă multe altele, s-au tipărit:

— Abecedare — 390.000 exemplare.
— Geometria (cl. a VII-a) — 103.000 exemplare.
— Istoria patriei (cl. a IV-a) — 271.000 exemplare.

Ne scriu prietenii

● „Eu mi-am şi cumpărat cărţi, caiete de teme şi de notiţe, un toc, creioane, peniţe şi toate celelalte lucruri. Aştept cu nerăbdare să înceapă şcoala" — ne scrie Grosu Petre din comuna Buzescu, raionul Alexandria.

● „Eu trec acum în clasa a V-a — îşi începe Mohora Ion, din comuna Ulmeni, regiunea Bucureşti, scrisoarea trimisă la redacţie. Am auzit că în noul an şcolar vom avea materii noi şi destul de grele, aşa că m-am apucat de pe acum să învăţ. Cu toate că am terminat clasa a IV-a cu note destul de bune, repet iarăşi unele lucruri învăţate."

● „Şcoala din comuna Gîrliţa, raionul Adam-Klisi, este gata să-şi primească şcolarii", ne înştiinţează învăţătorul Stana Apostol. Acest lucru se datoreşte şi pionierilor care au muncit cu mult drag la amenajarea şcolii. Iată numai cîteva lucruri pe care le-au făcut ei: au reparat şi au aranjat băncile, au curăţat curtea, au reparat şi au vopsit gardul, au făcut o lozincă „Bine aţi venit".

Dragă redacţie

Drept să-ţi spun, nici nu ştiu cînd a trecut această vacanţă. Vorba scriitorului M. Stoian „Mică e vacanţa mare". Am fost şi la munte, am fost şi la mare, m-am jucat. Am avut timp să mă cert, dar să mă şi împac cu colegele mele.

Acum nu mai sînt decît cîteva zile pînă la începerea anului şcolar. Nu-mi pare rău că încep şcoala. Profesoara mea este tare bună şi eu, ca şi colegele mele o iubim foarte mult. Abia aştept s-o revăd.

SILVIA SCHWARTZ
cl. a IV-a
Şcoala mixtă nr. 19 Bucureşti

CEA MAI BUNĂ SCRISOARE A SĂPTĂMÎNII

Prietenie

E lucru știut că prieteniile se pot lega oricînd și în împrejurările cele mai variate. Nu cred însă ca înaintea unui examen, să-ți mai ardă să legi prietenii.

Atunci fiecare se gîndește la examen. E preocupat de problemele și întrebările care au căzut colegilor și se gîndește:
„Eu aș fi putut răspunde sau nu?"

Și totuși, prietenia mea cu Ciofu Radu a început în preajma unui examen. Eram la examenul de admitere în cl. VIII-a de la școala medie nr. 12 din București. Eram emoționat și pot spune că erau momente cînd îmi era frică. Nu cunoșteam pe tov. profesori și dintre colegii mei, nimeni nu dădea examen la această școală. Tot singur era și Ciofu care venise tocmai de la Odobești. Vă închipuiți ce bucuroși am fost să ne împrietenim. Ne-am împărtășit impresii, ne-am pus întrebări. Mai rămînea doar un singur lucru să reușim la concurs.

Și am reușit.

Acum, cînd se apropie deschiderea anului școlar abia aștept să ne întîlnim spre a continua firul prieteniei noastre.

Dan Cheta - București

ÎN CASA NOUĂ

Biblioteca are două încăperi luminoase și calme, în care se răsfață pe rafturi 7.000 de volume. Dacă aș fi scriitor (cine nu visează asta?) m-aș încumeta să aștern și eu în cîteva sute de file, o carte nouă, s-o rînduiesc cu sfințenie între suratele ei, să fie 7.001 cu toate. O carte despre casa ce o găzduiește, despre parcul cu trandafiri din jur. Fiindcă ar merita din plin. E ca un zîmbet de mai clădirea aceasta (cu toate că fumul toamnei s-a iscat de acum...) și poartă în ea o adîncă și mișcătoare semnificație.

Dar, vai, e crudă cîteodată coloana de ziar și gazetarul trebuie să fie zgîrcit cu vorbele, să le numere grijuliu, ca pe mătănii. Am o singură mîngîiere: nu toți pionierii din Pitești știu că vor avea casă nouă. Și au s-o afle de la mine...

În anul trecut, ceasurile lor de răgaz, de joacă și bucurii, s-au adăpostit în altă casă mai modestă, mai mică. Nu-i vorbă, se simțeau bine și aici. Dar e cineva care veghează mereu și cu dragoste asupra copiilor, cineva care și-a spus că ei trebuie să se simtă și mai bine. Acest cineva e Partidul. Partidul, după ce a chibzuit lucrurile, le-a hotărît copiilor o casă cît un palat, zveltă și însorită, una din cele mai frumoase case din oraș.

...Zile de vacanță. Pionierii piteșteni se risipiseră prin tabere ori pe la bunici, în voioșie senină și hoinăreală. Tovarășa Slavic, directoarea casei și profesorii de la cercuri au pornit să ia în primire noua clădire, s-o gospodărească, s-o pregătească pentru oaspeții cei mici. Cînd am picat eu musafir, treburile erau în parte rînduite, unele încăperi aveau de-acum destinație precisă. Dar nu toate. Între tovarășii profesori se ducea o dispută aprigă. Fiecare voia pentru cercul său încăperea cea mai mare. Tovarășul Sorescu, de la cercul de aeromodelism, era cel mai vajnic luptător, susținînd că „băieții" trebuie să aibă spațiu mult pentru a manevra planoarele, pescăruși supli, cu aripi uriașe și diafane. Dar vezi că și naturalele au nevoie de loc pentru colțul viu, pentru animalele împăiate, pentru...

Fără îndoială, toată lumea va fi mulțumită pînă la urmă. Loc e destul. De aceea am zîmbit în mine văzînd „ostilitățile" fără temei, născute din dragostea profesorilor pentru „băieții" cărora le sădesc pasiune fierbinte pentru atîtea minunate îndeletniciri.

...Așa era în casa cea nouă. Zumzet, forfote, fierbere mare. Cum să nu fie? Curînd vin pionierii. Și ei trebuie să se afle în fața unor dorințe împlinite. Uite, se înființează, în sfîrșit, cercul de mecanică, pentru care dincolo nu era loc. O parte din utilaj a sosit: ferăstraie, dornuri, vincluri, pietre de polizor, ciocane. Acestea sînt darul Școlii Profesionale C.F.R. Centrul Școlar Agricol din oraș va trimite în dar un strung. Iar utemiștii de la uzina I.C.M., ca să nu se lase mai prejos, lucrează voluntar pentru locatarii casei cele noi 12 menghini. Și cercul de fotografi e nou. Comitetul Orășănesc U.T.M. i-a pregătit un aparat de fotografiat și unul de mărit. Pentru pictori s-au comandat șevalete noi. Mîinile îndemînatice se vor îmbogăți cu o secție de legat cărți.

E forfotă mare acolo, în casa înconjurată de trandafiri. Și fiindcă veni vorba: în parcul acesta splendid vor avea ce meșteri tinerii naturaliști. Se vor învîrti ca niște albine harnice printre straturile cu flori, iar în mijloc, mîngîiată de soare, va sta gătită ca o prințesă casa cea nouă. D-aia spuneam: să fiu scriitor...

Dar să lăsăm pe altă dată părerile de rău.

VAL. MAGURA

MĂRIUCA

DE VORBĂ CU

Mariana Butnaru, Fălticeni, Suceava.

Noi sîntem bucuroși cînd prietenii noștri ne trimit desene. Cu atît mai mult cu cît de acum înainte periodic vom publica „Din creațiile cititorilor". Pentru aceasta, în afară de alte materiale, avem nevoie și de desene. Cele trei trimise de tine sînt bune.

Și, bineînțeles, așteptăm și desenele voastre, celor care citiți aceste rînduri și care aveți talent la desen.

Gavrilescu Eugen, satul Drișlea, raionul Trușești.

Vrea să fim prieteni. Să știi însă, că atunci cînd vrei să fii prieten cu cineva nu-i pui condiții așa cum ai făcut tu, cerîndu-mi fotografia. Și acum aștept veștile pe care ai promis că mi le vei trimite

Birța Haiarik din comuna Clocotici, raionul Reșița, Andreescu Gabriel din orașul Craiova, Romică Toma din comuna Buzescu raionul Alexandria și mulți alții care au obiceiul să ne scrie cu întîrziere.

Dragi prieteni desesori scrisorile voastre de altfel foarte bune, nu le putem folosi, deoarece voi le scrieți cu întîrziere. Primesc scrisori în care scrieți, așa: „Săptămîna trecută la noi în școală a fost o mare sărbătoare. Sau „In ziua de 23 August și noi am fost la defilare, aici ne-a plăcut... etc".

Descrieți frumos, scrisorile sînt interesante, dar ele sosesc la redacție cu 2—3 săptămîni mai tîrziu. Nu mai vorbesc de poeziile unora dintre voi intitulate „Iarna" și care le trimiteți în redacție odată cu primele raze ale soarelui de primăvară.

Toma Gabriel, satul Crucișoara, comuna Cocu, raionul Vedea.

În ultima ta scrisoare ne-ai scris despre puieții pe care voi i-ați sădit și pe care caprele din sat i-au ros. Ai scris totodată, că vina este a Sfatului Popular și le-ai făcut chiar și o epigramă. Dragă Gabriel, eu socotesc însă că vina o purtați voi. Spun aceasta deoarece ați lăsat lucrul făcut doar pe jumătate. I-ați sădit, i-ați udat de cîteva ori și cu aceasta ați crezut că s-a terminat sarcina voastră. Trebuia însă să-i îngrădiți, să aveți grijă de ei și pe mai departe

Și acum cîteva adrese ale pionierilor de peste hotare cerute de mulți dintre voi.

Moscalenko Vera 2 Kiev str. Kuibîșev casa nr. 2 locuința nr. 4 U.R.S.S. — Krasnovoi Tonea (cl. 7) — Saratov poc. Iursîi — a 7-a linie. Casa nr. 2 U.R.S.S. — Kravțovoi Tania și Vania Briansk — II str. Henry Barbusse 46 U.R.S.S.

— Helga Schneidewind, Friedrich — Ebert — Str. 13, Gotha/Thr. Deutschland.

— DDR — Morungen Kr. Sangerhausen — Bez. Halle — Wolfgang Grimm.

— Abs Gunter Gvindig Lauterbach/Erzgeoirge über Marienberg — D.D.R.

Mă gîndeam zilele acestea...

Surioara mea și-a schimbat numele. Pînă ieri toată lumea îi spunea Ițu. De ieri, de cînd a fost înscrisă la școală, i se spune Lucaci Ileana. Are uniformă, șorțuleț, guleraș. Mereu le probează și a tocit covorul făcînd exerciții de mers cu ghiozdanul. Zice că vrea să se deprindă... O dor umerii. Cred și eu! Are în ghiozdan abecedarul, cartea de citire, gramatica, aritmetica, patru caiete de aritmetică, patru caiete de dictare, două maculatoare, un caiet de desen mare cît ghiozdanul, penarul plin cu creioane și gume de șters, o cutie cu creioane colorate și un carnețel. N-a uitat să-și pună pîinea cu unt. Crede că la școală îi trebuie toate într-o zi Iat-o, încearcă să-și compună o figură serioasă, școlărească. Dar nu prea izbutește. Eu o înțeleg. Îmi amintesc că am fost la fel ca ea. Aceleași griji! Șorțuleț, ghiozdan, creioane, etc. Și eram tot atît de emoționat. La fel ca ea număram foile din calendar, pînă la „semn". Dar acum... acum e altceva.

Anul acesta am materii noi... Și... o să particip la alegerile colectivelor de conducere. Anul trecut am primit cravata roșie. Anul acesta trebuie să-mi spun și eu cuvîntul. Mă gîndeam că Stirbu Zoia, fosta președintă de detașament, nu prea își scria temele. De aceea, a și fost schimbată cu Marinescu Andrei. El învăța bine și era și cuminte. Bun băiat. Cu el am avut ceva activitate. Jocuri bine organizate, adunări, ajutor colegilor mai slabi și cîte altele. Parcă nici Traian Gheorghiu n-ar mai trebui ales. Nu prea ținea adunări cu grupa și, pe deasupra, făcea multă gălăgie în timpul orelor. Poate că mai trebuia și el ajutat de grupă chiar dacă era președinte. Da, da! Trebuie gîndit serios de pe acuma... Alegerea colectivelor de conducere nu-i treabă ușoară.

Dar iată că m-am luat cu gîndurile și Ițu, adică eleva Ileana Lucaci, încearcă să-și pună din nou ghiozdanul. Îl potrivește cam greu, neîndemînatică și își șifonează șorțulețul. Mă duc s-o ajut. Se ocupă ea de „chestiuni" mărunte, dar eu o înțeleg bine. Așa e cînd începi școala... Și apoi e surioara mea mai mică. Și pe mine m-a ajutat Catia. Ea e sora mea mai mare. Și e tot pionieră. Amîndoi sîntem pionieri. Și peste doi, trei ani poate va fi pionieră și Ițu. Da, sigur, va fi!

— Mămico, mămico! Știi ceva? Păstrează această cravată roșie. Vreau s-o poarte Ițu cînd va fi pionieră. Așa, ca amintire de la mine.

M. CALIN

Șc. „I. L. Caragiale"
București

PUTEREA ŞTIINŢEI

REALIZĂRI ACTUALE

Cu fiecare an ce trece, savanţii dăruiesc omenirii noi şi noi cuceriri ale ştiinţei, care o împing cu paşi gigant spre culmile progresului tehnic. Rezultatele învăţăturii, ale muncii perseverente se pot vedea din plin în realizările tehnicii moderne. Iată cîteva din născocirile minţii omeneşti, azi înfăptuite.

De obicei, pentru descărcarea cherestelei de pe şlepuri — se pierde foarte mult timp. Nu de mult în Uniunea Sovietică a fost construită o navă pentru transportul materialului lemnos — cu descărcare automată.

Numai într-o jumătate de oră se descarcă 1.900 tone de cherestea.

Un oraş plutitor

Pe şantierul naval din Leningrad se construieşte un vapor uriaş. Acest vapor va fi cel mai puternic spărgător de gheaţă atomic din lume şi se va numi „Lenin".

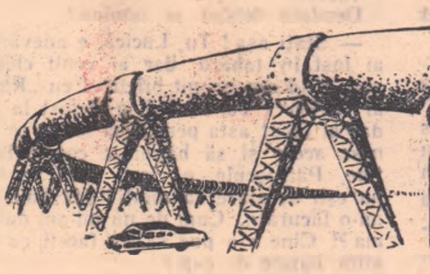
Să ne închipuim că sîntem pe şantierul naval din Leningrad.

Ne urcăm pe puntea vasului. Lungimea lui e de 134 m, lăţimea de la bord — aproape 30 m. iar ca înălţime, spărgătorul egalează o casă cu 12 etaje.

Cabinele vasului nu seamănă cu cele ale vaselor obişnuite, ci sînt de două ori mai mari iar fiecare cabină este rezervată unui singur om. In cabină vor fi două paturi — un pat de-a lungul vasului iar altul de-a curmezişul lui. Aceasta pentru ca acel care va sta în cabină să-şi aleagă patul care va rămîne mai stabil în timpul balansului.

Intr-un compartiment special al spărgătorului se fac ultimele pregătiri pentru instalarea reactorului atomic. E o muncă plină de răspundere. Reactorul trebuie să fie acoperit din toate părţile cu nişte ziduri de protecţie, care nu vor permite pătrunderea în afară a radiaţiilor periculoase şi dăunătoare din timpul procesului de fisiune (divizare) a uraniului, care va înlocui multe mii de tone de petrol.

O CALE FERATĂ AERIANĂ

Oricît s-ar părea de ciudat, o asemenea cale ferată există. Nu de mult, în oraşul Houston (America de Nord) a fost construită prima cale ferată aeriană. Desigur, n-a fost uşoară realizarea acestei lucrări. Construcţiile au durat doi ani dar avantajele ei sînt mari.

Cheltuielile necesare construcţiei au fost cu mult reduse, faţă de cele ale unei căi ferate obişnuite iar viteza cu care se poate călători este de 400 km pe oră. O asemenea cale ferată se construieşte dintr-un tunel de oţel instalat la 3—9 m deasupra pămîntului.

„XILOPLAST"

Chimiştii cehoslovaci au elaborat o nouă masă plastică care a primit denumirea de „Xiloplast". In afară de faptul că producţia acestei mase plastice costă cu 30% mai puţin decît a bachelitei, xiloplastul este de 70 ori mai rezistent decît aceasta. Din noul material se pot confecţiona fişii de planşeu şi alte articole necesare în construcţii. Şi care credeţi că este materia primă, necesară xiloplastului? Rumeguşul, iar ca liant solenolul, un deşeu rezultat din producţia benzinei sintetice

LA 10.000 m. ADINCIME

Centrul Naţional de Cercetări Ştiinţifice din Franţa a experimentat primul super-batiscaf. Cu ajutorul lui, s-a putut pătrunde pînă la 10.000 m adîncime în ocean, adică la adîncimi foarte mari. In interiorul superbatiscafului pot sta doi observatori avînd asigurată presiunea necesară vieţii. Pereţii batiscafului rezistă la o presiune de 1000 kg/cm². Batiscaful are un diametru de 2 m şi condiţii de vizibilitate perfectă pe fundul mărilor şi oceanelor

O nouă legătură între metale

Intr-una din fabricile de biciclete din Saugerhausen (R.D.G.) s-a descoperit un nou fel de a face legătura între metale. Intre cele două metale care urmează să fie asamblate, se injectează, într-un spaţiu lăsat liber, cauciuc modificat sub presiune. Rezistenţa la rupere a acestei noi legături între metale, realizată cu ajutorul cauciucului, este de 10 tone.

O fabrică complect automatizată

Tot în Cehoslovacia, la uzina constructoare de maşini din Buzuluk, s-a realizat prima fabrică complet automatizată. Fabrica cuprinde 22 de maşini şi utilaje ultramoderne.

Pentru conducerea întregii fabrici, este necesar un singur inginer, ajutat de un sistem electronic.

TEHNICA viitorului

In timp ce imperialiştii se străduiesc să fabrice arme de distrugere a omenirii, oamenii de ştiinţă din U.R.S.S., ţările de democraţie populară şi chiar oamenii de ştiinţă cinstiţi din ţările capitaliste pregătesc şi experimentează maşinile viitorului, materialele de construcţie ale viitorului... — în puţine cuvinte, pregătesc tehnica — viitorului apropiat.

Pentru astăzi, dragi cititori, v-am pregătit o surpriză: un album; bineînţeles, nu e vorba de un album obişnuit ci de unul în filele căruia sînt înscrise perspectivele ştiinţei şi tehnicii viitorului. Oare cum vor arăta maşinile, construcţiile, oraşele, mijloacele de transport ale viitorului? In paginile albumului nostru vom încerca să răspundem curiozităţii cititorilor. şi chiar mai mult: vom publica ultimele ştiri sosite de pretutindeni privind realizările ştiinţei şi tehnicii pentru viitor. Aşa dar, să începem...

Aviosferele

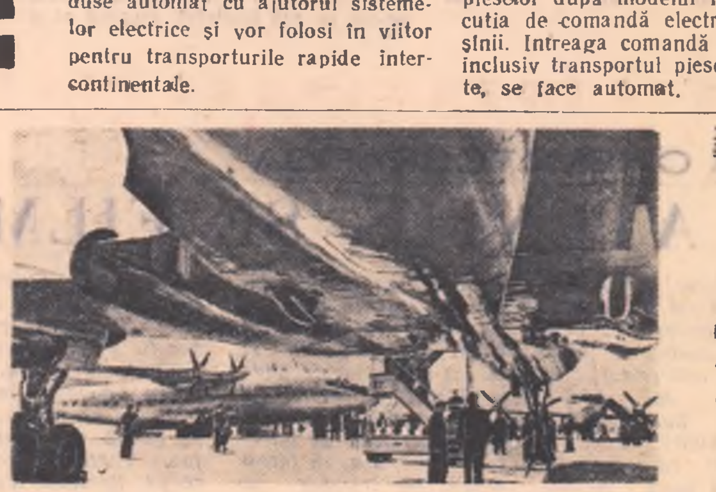
Aţi auzit de avion, de avionul cu reacţie, de racheta sonică şi supersonică. Dar de aviosfere n-aţi auzit încă. Să nu vă închipuiţi cumva că vor fi fiind nişte avioane de forma unor sfere. Sînt pur şi simplu avioane construite dintr-un metal termorezistent. Ele au o capacitate de 10-15 pasageri şi pot face ocolul pămîntului continuu, numai prin ionosfera care înconjoară globul terestru. Urcarea şi coborîrea în aviosferă se va putea face cu elicopterele, care pot intra şi ieşi din aviosferă cu multă uşurinţă. Aviosferele vor fi conduse automat cu ajutorul sistemelor electrice şi vor folosi în viitor pentru transporturile rapide intercontinentale.

Aparate pentru realizarea primăverii veşnice

Este vorba de regulatoarele cosmice ale climatului, una din realizările ştiinţei viitorului. Ele nu mai utilizează — aşa cum sîntem obişnuiţi — reacţii nucleare, ci proprietatea unor substanţe noi de a recepţiona, la temperaturi de cca — 273° C energia razelor cosmice. In momentul cînd aceste regulatoare, ajung în zone reci sau calde, ele emană energia recepţionată sub curenţi de înaltă tensiune. Aceste regulatoare. prin mersul lor continuu în atmosferă, vor contribui la menţinerea unui climat constant, agreabil omului şi vieţuitoarelor pămîntului. realizînd o primăvară veşnică

Dispariţia strungurilor: „maşina moleculară de tăiat"

Să nu vi se pară o imposibilitate; ştiinţa actuală prezice dispariţia strungurilor şi înlocuirea lor cu maşinile moleculare de tăiat Noua maşină va funcţiona cu seleniu (o pulbere fină care se obţine de pe urma dezagregării radioactive rapide a unor elemente chimice complexe). Praful de seleniu, introdus de dizatoare şi regulatoare automate, contribuie la prelucrarea pieselor după modelul introdus în cutia de comandă electrică a maşinii. Intreaga comandă a maşinii, inclusiv transportul piesei terminate, se face automat.

Noile avioane sovietice de pasageri cu motor cu reacţie şi turbopropulsor „Ucraina", TU-110 şi „Moscova".

De prin ţară

Multe lucruri frumoase şi interesante se pot vedea astăzi în ţară la noi. La fiecare pas, pe orice străduţă sau cărare ai apuca, în orice orăşel sau sătuc vei poposi, privirea îţi va fi atrasă de ceva nou: un cămin cultural, o sală de cinematograf, o şcoală nouă sau o casă de copii... Nu poţi trece pe lîngă toate acestea fără să te bucuri, fără să simţi mîndrie pentru ceea ce-ţi văd ochii.

Dacă am strînge la un loc numai şcolile din regiunea Craiova care au intrat în funcţiune din 1944 şi pînă în prezent, am avea în faţă un adevărat oraş de clădiri şcolare, de o frumuseţe rară. Şi cu şcolile noi din orice regiune am putea construi un asemenea oraş. Cifrele care ne stau la dispoziţie, din regiunea Craiova de exemplu. sînt, pe bună dreptate, uimitoare In anii de democraţie populară s-au construit 258 localuri pentru şcoli, în valoare de 32.510.000 lei, din fonduri centralizate şi din autoimpunere. Numai în anul acesta intră în funcţiune un număr de 32 de şcoli, pentru care s-au investit 8.610.000 lei.

De asemenea, în toamna aceasta, în regiunea Piteşti s-a investit pentru şcolile noi şi pentru reparaţiile capitale ale şcolilor care au funcţionat în anii precedenţi, suma de lei 2.380.000.

Partidul şi guvernul nostru sprijină prin sume importante elevii şcolilor din învăţămîntul mediu şi elementar. Numai pentru regiunile Craiova şi Piteşti a fost destinată suma de 6.848.000 lei, sumă alocată pentru bursele elevilor. Din cifrele amintite mai sus ne putem da seama de condiţiile bune create azi în ţara noastră copiilor oamenilor muncii.

GH. NEGREA

Un mister lămurit

de Al. Ovidiu Zotta

Cu un sfert de ceas înainte de începerea primei ore a noului an şcolar, Lucică Teodorescu, preşedintele detaşamentului, convocă o scurtă adunare. Ca întotdeauna, se urcă pe piedestalul catedrei şi zise:

— Ei, băieţi, aşa nu mai merge!

Izbucnirăm cu toţii în rîs. Furat de puterea obişnuinţei, Lucică deschisese adunarea cu fraza pe care o întrebuinţa de cîte ori începea să vorbească la adunări. Cum mai totdeauna preşedintele nostru, fire bătăioasă, avea de mustrat pe cîte cineva, ajunsese să întrebuinţeze această expresie şi atunci cînd nu trebuia. De astădată însă, se corectă:

— Adică... merge! Mai bine zis, trebuie să meargă! Scurt: a început noul an şcolar! Sîntem în clasa a VII-a! Trebuie să fim mai serioşi! Să dăm exemplu claselor mai mici! Să ne îndeplinim cu seriozitate datoria de a învăţa din ce în ce mai bine, zi de zi, ceas de ceas, să..

— Lasă, măi Lucică, strigă vesel unul din fund, de ce te oboseşti? Crezi că avem nevoie de discursuri? Ştim noi şi-aşa că eşti băiat bun şi că vrei să ne ajuţi cu sfaturile tale! Ia, băieţi, de trei ori ura pentru Lucică!

— Uraaa! izbucnirăm noi, năvălind spre Lucică şi săltîndu-l pe braţe.

Ne era tare drag ochelaristul ăsta grăsuliu, care, cu tot năravul lui de a ne bate prea mult la cap, era totuşi un băiat prietenos, cu grijă faţă de colegi.

...Eram atît de bucuroşi că ne aflam din nou împreună. Nu lipseau decît Liviu, plecat în provincie cu tatăl său, şi Marcel, care se mutase la o şcoală mai apropiată de casă. Dar Nistor?

— Unde e Nistor, băieţi?

Nistor nu era de faţă. Ne posomorîrăm. Ştiam că Nistor rămăsese corigent la istorie şi la matematici... Te pomeneşti că n-o fi trecut la examenele de corigenţă!

Se făcu linişte. Ne pierise toată buna dispoziţie. Vedeţi voi, Nistor, deşi învăţa prost, ne era foarte simpatic pentru firea lui deschisă, glumeaţă Şi ştia să cînte atît de frumos din muzicuţă...

Dar... uşa se întredeschise... Apăru un ciuf de păr bălan — şi asta fu de-ajuns ca să izbucnim iarăşi în urale:

— Uraaa, să trăieşti, Nistore!

— Bine c-ai venit şi tu, măi zăpăcilă! Tocmai astăzi ţi-ai găsit să-ntîrzii? Că ne-ai tras o spaimă....

In ciuda acestei primiri regeşti, Nistor ni se înfăţişă tăcut, privindu-ne ciudat, parcă temător.

Ne speriarăm din nou: nu cumva rămăsese totuşi repetent? Dar nu. Tot tăcut, Nistor merse către banca lui, îşi puse ghiozdanul în pupitru şi se aşeză. Deodată sări ca ars; găsise în pupitru o foaie de hîrtie. O citi şi lovi furios cu palma în bancă:

— Nici aici nu mă slăbeşte. Nu mai pot!

— Da' ce-i cu tine? Ce scria acolo?

— „Ei, vezi că merge?" Asta scrie. Atîta scrie. Tot fără semnătură. E al nu ştiu cîtelea biletel pe care... Dar e un întreg mister la mijloc. Ascultaţi...

Nistor oftă, ca un om ajuns la capătul răbdării, şi reluă:

— Cu corigenţele mele ştiţi cum a fost. Aşaaa... In primele zile de vacanţă, am hotărît şi eu să învăţ pentru toamnă. — Ţi-ai găsit! Cum naiba să-ţi ardă de învăţat, cînd ştii că ştrandurile sînt deschise, cînd reclamele cinematografelor îţi fac cu ochiul şi cînd meciurile de fotbal te trag de mînecă? A trecut o zi... au trecut două, o săptămînă, a venit întîi august — eu nici gînd să învăţ. Intr-o

bună zi însă, iată că găsesc în curte un biletel, pe care scria: „Urmează indicaţiile de mai jos şi vei afla ceva f.f.f. important. Păstrează cel mai deplin secret". Mai departe, era dată o ecuaţie al cărei rezultat urma să-mi arate cîţi metri trebuie să merg spre sud-vest, şi o problemă de geometrie a cărei dezlegare reprezenta locul şi adîncimea la care trebuia să sap la capătul distanţei indicate de rezultatul ecuaţiei. O adevărată catastrofă, vă rog să mă credeţi; niciodată n-am întîlnit o problemă mai sucită. Cît pe-aci să rup bileţelul, crezînd că-şi bate cineva joc de mine, dar m-a cuprins curiozitatea... Şi m-am apucat să rezolv exerciţiile. M-am chinuit o zi întreagă. A trebuit să recitesc capitole întregi din algebră şi din geometrie. Am umplut un maculator întreg cu socoteli. Pînă la urmă însă am rezolvat totul. Eram lac de sudoare. Şi ce credeţi? Punctul pe care mi-l indica ecuaţia era... curtea şcolii, iar rezultatul problemei de geometrie îmi arată că trebuie să sap la... rădăcina nucului din grădină. Am săpat, la zece centimetri adîncime, şi, ce să vezi: am găsit, o cutie de conserve în care se afla un... bilet pentru duminica următoare, la meciul de fotbal Progresul Bucureşti — selecţionata Atenei! Să te ţii bucurie pe mine; biletul se nimerise la ţanc, că tocmai eram în curs de tratative cu mama să-mi dea bani de meci.

Luni, alt bilet „misterios": „A fost bun meciul? Ţi-a plăcut? Să-ţi fie de bine! Acum, o nouă instrucţiune: la cinematograful „Flacăra" rulează filmul „Richard al III-lea", care înfăţişează un aspect din istoria Angliei. Casieriţa acestui cinematograf are un bilet rezervat special pentru tine. Ţi-l va da după ce îi vei răspunde la cîteva întrebări din primele cinci capitole ale istoriei Evului Mediu".

Dacă intrasem în horă, trebuia să joc. Timp de trei zile am tocit pe brînci la istorie: auzisem că „Richard al III-lea" e un film foarte bun, şi apoi eram curios să văd cum o să se poarte casieriţa în rolul de profesoară. In a patra zi m-am dus la cinematograful Flacăra. Casieriţa cu care urma să dau... examen era o femeie vîrstnică, cu chip sever. Mi s-a făcut teamă.

— Tovarăşe... eu... mă cheamă Nistor. Mi se pare că aveţi să mă întrebaţi ceva...

Casieriţa se încruntă:

— Ce să te întreb? Iţi arde de glumă, tinere?

— Nu... Dar ştiam că...

— Te rog să nu mă ţii de vorbă că se aglomerează casa. Zici că te cheamă Nistor; am pentru dumneata un bilet rezervat. Poftim — şi lasă-mă în pace.

Vederea biletului avu darul să-mi împrăştie necazul pricinuit de păcăleală. In afară de data zilei, pe bilet se mai afla scris cu creion chimic: „Rezervat special pentru tovarăşul Nistor Nencescu. Atenţie Nistore: la toamnă, profesorul nostru de istorie nu va fi la fel de indulgent ca tovarăşa casieră!"

...Şi, uite aşa, de două ori pe lună am tot primit asemenea bileţele misterioase. Invăţam pe ruptele din pricina lor. Dar mă nelinişte cumplit taina; cine le trimitea? Examenele le-am luat cu nota cea mai bună, dar misteriosul trimiţător încă nu s-a dat în vileag. Uf!

Nistor tăcu. I se uscaseră buzele; niciodată nu vorbise atît de mult şi atît de însufleţit. Se uita la noi cercetător, căutind să citească pe feţele noastre...

Unul dintre noi şopti:

— Mă, dar după cîte ştiu eu, casieriţa de la Flacăra e mătuşa lui Lucică!

Atîta-i trebui lui Nistor, care auzise şoapta:

— Lucică! Tu ai fost cu bileţelele!

— Eu? De unde-ai mai scos-o? se bîlbîi Lucică. Cînd ai primit primul biletel, eu eram în tabără, la Vasile Roaită.

— Atunci, tu, Jenică! Tu eşti toată ziua pe stadion, numai tu ai putut să faci rost de bilet cu o săptămînă înainte de mec!

— Eu? Eu nu... se încurcă Jenică. Nici n-am fost la meciul cu Atena!

— Atunci, Pătraşcule, tu eşti misteriosul! Ţie îţi place să născoceşti tot felul de probleme încîlcite!

— Da' de unde! se apără Pătraşcu. Eu... habar n-am, pe cinstea mea!

— Atunci, cine naiba? răcni Nistor. Că doar nu mi-oi fi trimis eu singur biletele.

Tăcere.

Deodată Nistor se lumină:

— Staţi aşa! Tu, Lucică, e adevărat că ai fost în tabără, dar ai venit chiar în ziua cînd am primit bileţelul cu „Richard al III-lea"! Tu, Jenică, n-ai fost la meci dar ai făcut asta pentru ca să nu te întîlnesc acolo şi să bănuiesc ceva! Iar cu tine, Pătraşcule, e clar; prea te bîlbîi, nu eşti în stare să minţi! Mă băieţi, da' mi-o făcurăţi... Cum de nu mi-am dat seama?! Cine v-a pus să vă faceţi cu mine atîta bătaie de cap?

— Asta! răspunse scurt Lucică, desfăcînd un sul de carton.

Impărţită în nenumărate pătrăţele, foaia de carton avea titlul „Plan de muncă pentru vacanţă al taberei de curte nr. 16" şi într-o căsuţă încercuită cu roşu cuprindea aceste cuvinte: „punctul 14. Sprijinirea lui Nencescu Nistor, care învaţă pentru examenul de corigenţă".

— Băieţi, urmă Lucică, luînd o mutră gravă, datoria noastră de a învăţa cît mai bine şi de a-i ajuta pe tovarăşii noştri rămaşi în urmă trebuie să ne stea mereu înainte, ca un far şi ca un catarg şi ca un steag şi să...

Dar preşedintele nostru fu nevoit din nou să-şi întrerupă discursul. Nistor sărise în cîrcă, îl trăgea prieteneşte de urechi şi striga cît îl ţinea gura:

— Băieţi, închideţi ochii; vreau să-l sărut pe cel mai bun preşedinte de detaşament, Lucică Teodorescu pe care, dacă se lasă de oratorlîc, am să-l propun preşedinte de unitate!

JOIA CINEMATOGRAFICA

ATENŢIE, SE FILMEAZĂ!

Am plecat la Buftea, la Studioul Cinematografic Bucureşti, cu gîndul să-l cunosc pe Nuţă Cîrlea, interpretul lui Matache, din filmul „Ciulinii Bărăganului". Cine e Nuţă? Cum a ajuns el să joace în film? Vă spun îndată. Nuţă Cîrlea e un băiat de vreo 13—14 ani, dintr-un sat din apropierea Buzăului. N-a visat niciodată Nuţă că va juca într-un film, că se va împrieteni atît de bine cu artistul Radu Beligan şi cu regizorul francez Louis Daquin. Dar...

Intr-una din zile, pe cînd Nuţă juca fotbal împreună cu mai mulţi copii la marginea satului, iată că s-a apropiat de el un străin care l-a rugat să meargă cu el în sat şi să-i arate unde e Sfatul Popular. Pe drum, străinul l-a iscodit cu tot felul de întrebări. Apoi, aşa, ca într-o doară, l-a întrebat pe Nuţă dacă nu vrea să meargă la Bucureşti, să joace într-un film. Cînd l-a auzit, Nuţă s-a fîstîcit de tot. Cum o să joace el în film? Ce, el e artist? „Vrea să glumească cu mine", şi-a zis Nuţă în gînd. Dar străinul n-a glumit de loc. S-a dus acasă la el, să discute cu părinţii despre plecarea la Bucureşti. Şi iată că peste două zile Nuţă s-a pomenit la Studiourile Buftea, înconjurat de tot felul de artişti şi cineaşti. I s-au făcut tot felul de fotografii, iar vocea i-a fost înregistrată de nenumărate ori pe bandă de magnetofon. Toate probele au reuşit. De-acum Nuţă va juca rolul lui Matache, din filmul „Ciulinii Bărăganului". Muncă, nu glumă, mai ales că în curînd începe şcoala... Şi, înainte de toate Nuţă e şcolar. Un şcolar bun.

...Şi cînd te gîndeşti că pînă la Nuţă au fost vizionaţi nu mai puţin de 500 de copii!

Sttt, intraţi încet, se filmează... Reflectoare de toate mărimile stau îndreptate spre Matache. Louis Daquin în persoană îi dă ultimile indicaţii micului artist. Matache e supărat. Priveşte cu amărăciune la peştele sărat primit de la tatăl său...

— Bien!... Très bien! se aude vocea regizorului Daquin.

Se filmează, iar Matache e în atenţia tuturor.

Dar tot ce v-am povestit, le-am aflat de-abia după ce s-a terminat de turnat această scenă. Nuţă a vrut să-mi povestească mai multe. Nu a putut însă, din pricină că se pregătea o nouă filmare...

RADU POPA

O scenă din timpul turnării.

VERSURI DE ELENA DRAGOȘ

Nebunul

Nu știe nimeni încotro se duce
Și rîde, și își face cîte-o cruce,

Și rîde iar, și nu știu ce îngînă,
Dar a zărit un ținc lîngă fîntînă.

Se apropie de el și-i dă alune.
Copilul nu-nțelege ce tot spune.

Apoi nebunul rîde și se duce,
Și rîde iar, și-și face cîte-o cruce.

Și are ochii mari ca un vițel,
E blînd. Copiii nu se tem de el.

Povestea lui o știe bine satul:
A fost război și i-a pierit băiatul.

De-atuncea are mintea rătăcită
Și inima străină și strivită.

Cînd trece el, cu pașii fără țel,
Nu rîde nimeni, rîde numai el.

Rîul

E-atît de străveziu, că-i vezi în unde
Conturul pietricelelor rotunde,

Așa de rînduite și bălțate,
De parcă sînt cu mîna așezate.

În tremurul albastru mi se scaldă
Rățuștele cînd ziua este caldă

Și pînă-n seară-acolo întîrzie,
Ca niște mici corăbii de hîrtie.

Din cînd în cînd răsare o fetică,
Se-apleacă și ia apă-ntr-o ulcică.

Și, cînd se-ntorc bărbații pe-nserate,
Se-opresc și apă beau pe săturate.

Necazul

Tu capra o păzești c-un ochi,
Cu celălalt citești în carte.
Dar capra nu mai stă în loc,
Mi se tot duce mai departe.

Și firul basmului frumos
Din carte-ncepe să te fure.
Dar capra a fugit în jos,
Și-o să se piardă în pădure.

Alergi s-o prinzi și-acum îi tragi,
Să simtă, cu o scurtătură.
Fără de milă bețe-i tragi;
Nici ea de tine nu se-ndură!

. . . .

Copilărie, fel și chip
Te treci prin satul meu, frumoasă
Te joci cu mițele-n nisip,
Te scalzi în apa somnoroasă.

Dar cîte odată — așa ca azi
Mai vine cîte-o supărare.
Și-ai vrea să crești deodată mare,
Să nu mai ai nici un necaz.

Fîntîna

Ș-aici în sat e o fîntînă,
În care s-a-necat o fată.

I-am cunoscut pe oamenii de-aici,
Pe cei bătrîni, pînă la cei mai mici.

Au ochii mari și fața arsă, brună,
Și inima ca apa asta bună.

Copiii mi se țin de mînă
Și în fîntînă moarta cată.

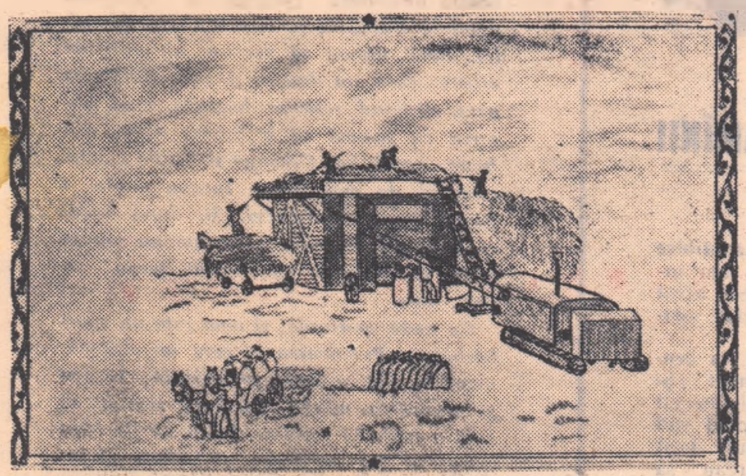
De mult, ea, fata se-aruncase,
Dar ei-pare c-aud cum plînge
Și văd în apa de mătase
Sclipind un strop rotund de sînge.

Copiii știu să reînvie
Acele vremi de mult plecate,
Cînd fetele fugeau din sate
De lacrimi și de sărăcie.

Și se-ntorceau acas-străine,
Batjocorite, fără țintă,
Plîngînd de teamă și rușine
Cînd se zăreau în vreo oglindă.

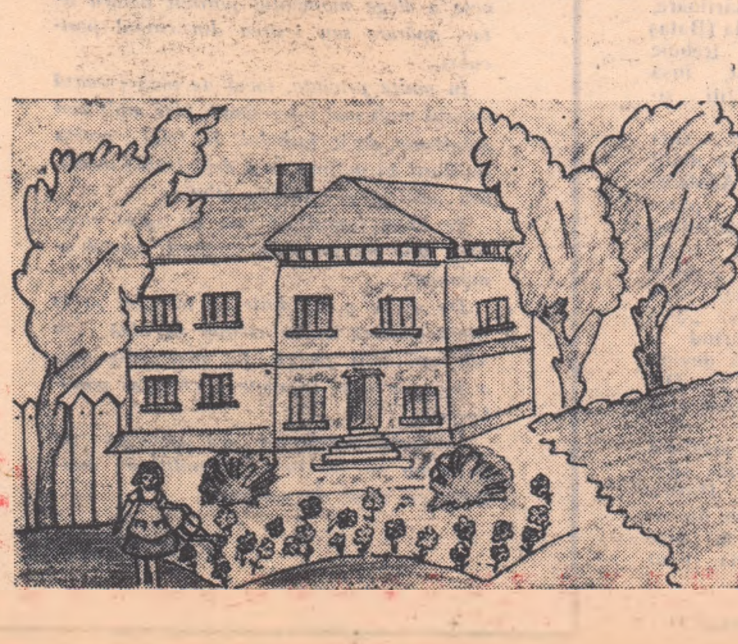
Copiii vin aici și cîntă
Și flori de purpură presară
Și parcă apa se-nfioară,
Și parcă nu se mai frămîntă.

DIN CREAȚIILE COPIILOR

LA TREERAT

DOMINȚEAN ELENA.
Sascut Tîrg — Bacău.

O ZI DE VARĂ ÎN GRĂDINA ȘCOLII

BUTNARU MARIANA
Fălticeni.

Citiți această carte:

CUTIA DE STICLĂ

Spun de obicei nepoților mei, povești pe care le știu la rîndul meu de la alți bunici. De la o vreme încoace, m-am gîndit să răsfoiesc și unele cărți de curînd apărute, cu gînd să vi le povestesc și vouă dacă le găsesc frumoase. Așa am dat peste „Cutia de sticlă" — scrisă de Sonia Larian. Ce e drept, ar fi mai bine s-o citiți voi înșivă, dar pentru că moșul tot n-are treabă, ascultați aici:

Eroul cărții este un băiat cam de vîrsta voastră, nici prea mare, nici prea mic. Il cheamă Dănel. Băiatul acesta are mari necazuri de care se plînge motanului Pămătuf. Dănel, ce e drept, învață, dar la școală, atunci cînd e ascultat, spune lecția așa de plictisitor, încît profesorul și întreaga clasă încep să caște. Tare ar vrea Dănel să aibă o cutie fermecată care, atunci cînd o învîrtești de manivelă, îți răspunde la toate întrebările. Visul lui Dănel se adeverește. Fără veste, cutia răsare la picioarele lui. Cu ajutorul cutiei care pentru toți în afară de el este nevăzută, Dănel devine vestit. Deșteptăciunea lui face vîlvă în întreaga școală. Totuși Dănel este trist.

— De ce sînt trist, cutiuță?

Cutiuța nu-i poate răspunde la întrebarea aceasta. Dănel insistă, dar pierde cutia de sticlă. Și se mai întîmplă ceva. Dănel se preface într-un băiat de sticlă. Plînge și se vaită. Atunci se ivește înaintea lui o cutie în care se află un bătrînel. Acesta-i spune băiatului să meargă să-l caute în lumea largă. Cînd îl va găsi, va afla de ce este de sticlă și de ce nu l-a făcut fericit cutia de sticlă.

Dănel pornește în căutarea bătrînelului. Ajungînd la poarta unui castel, bate și i se deschide. Făptura care îi deschisese poarta avea în loc de ochi două făclii, în locul sprîncenelor doi licurici, iar în loc de barbă — un snop de raze strălucitoare. Arătarea nu este alta decît servitorul lui „Intrebare", stăpînul castelului. Bătrînul se oferă să-l conducă prin Impărăția Științei, unde trebuie să facă un timp ucenicie. Aici îl așteaptă pe Dănel multe surprize. Băiatul ucenicește, pe rînd, în țara Chimiei, în țara Zoologiei, în țara Matematicii. Dar... vai, dragii moșului, m-am luat cu

vorba și am uitat că sînt așteptat de un prieten la care trebuie să merg neapărat — Știți ce? Uite, am aici într-un raft cărticica despre care vă povesteam. Citiți-o și uitați-vă și la poze ca să-l cunoașteți mai bine pe Dănel și care sînt peripețiile lui de-aici încolo.

C.T.T.

■ Realizările C.T.T. pe perioada verii. ■ Ce se anunță pentru noul an școlar.

■ Cei mai buni membri ai clubului. ■ Primiri de noi membri

Comunicat nr. 3 de închidere a activității de vara

A. Incepînd cu data de 15 septembrie a.c., Clubul Tinerilor Turiști își încheie activitatea sa de vară.

Clubul transmite mulțumiri tuturor membrilor săi care au întreprins și în acest an excursii de cercetare a ținutului, călătorii de aflare și popularizare a producțiilor folclorice din locurile natale, transmițînd redacției, pentru Secretariatul Clubului, toate rezultatele muncii lor.

B. Clubul Tinerilor Turiști evidențiază în mod deosebit pe următorii turiști:

1. — Glavan Dorin Constantin; Mariniuc Gheorghe și Sandu Wexler, din Botoșani — Suceava. Grupul lor de turiști s-a dovedit a fi și în acest an cel mai activ și mai întreprinzător. Ei au găsit locul unei vechi așezări geto-dace și au întreprins mai multe excursii la izvoarele rîului Dresleuca.

2. — Grupul de tineri turiști din comuna Retevoiești, regiunea Pitești. Copiii de aci, conduși de învățătorul Popescu Nicolae, și-au ridicat singuri o tabără turistică de vară pe locul numit Poiana Tîrgului. Ca rezultat al săpăturilor făcute aci, ei au descoperit obiecte care dovedesc aflarea urmelor unei străvechi așezări.

3. — Drăgulescu Gheorghe, din Ploiești, str. Nicopole nr. 14. A trimis Clubului o scrisoare, în care povestea despre una din cele mai frumoase excursii de cunoaștere a frumuseților patriei făcută la ocnele Slănic Prahova.

C. Pentru activitatea de viitor, pe tot cuprinsul anului școlar, membrii C.T.T., fiind nu numai excursioniști ci și cercetători, trebuie să cerceteze — în mod deosebit — tradiția școlii în care invață, să afle ce anume personalități din viața politică, literară și științifică a țării noastre au învățat în școala lor, cum continuă tradițiile actualii elevi precum și trecutul de luptă al muncitorilor din localitățile lor. Se atrage atenția în mod deosebit membrilor C.T.T. care invață în vechile centre culturale: Iași, Fălticeni, București, Cluj, Sibiu, Timișoara, etc. precum și cei din centrele muncitorești: Valea Jiului, Valea Prahovei, Valea Trotușului, Dej, București, Focșani, etc.

D. Incepînd cu 1 octombrie a.c., Clubul Tinerilor Turiști va avea o „Carte de Onoare", în care vor fi înscrise numele celor mai destoinici membri.

Anul acesta, pentru activitatea desfășurată, vor fi înscrise în „Cartea de Onoare" a Clubului numele următorilor turiști:

1. — Glavan Dorin Constantin,
2. — Mariniuc Gheorghe,
3. — Sandu Wexler,

toți trei din orașul Botoșani.

E. In atenția pionierilor care vor să devină membri C.T.T.: scriindu-ne despre cercetările lor, vor deveni membri ai Clubului și vor primi carnete

★

Clubul Tinerilor Turiști urează membrilor săi activitate rodnică în noul an școlar și realizarea tuturor doriniclor.

SPORT ★ SPORT ★ SPORT

FOSTA INSTRUCTOARE DE PIONIERI IOANA LUTA DUBLA CAMPIOANA BALCANICA

Cu cîțiva ani în urmă, Ioana Luță era instructoare de pionieri la o școală din raionul Nicolaie Bălcescu din București. Incă de pe atunci îi plăcea foarte mult atletismul. Concursurile de atletism, meciurile de volei sau de fotbal organizate de ea în școală nu vor fi uitate niciodată de foștii ei pionieri.

Dedicîndu-se cu trup și suflet atletismului, Ioana Luță urcă cu repeziciune treptele succeselor sportive. Acum cîteva zile, în timpul desfășurării Jocurilor Balcanice, inimile tuturor s-au umplut de bucurie cînd au auzit că Ioana Luță a dobîndit în două zile consecutiv două recorduri balcanice, devenind astfel dublă campioană balcanică la 100 metri și 200 metri.

LA PARIS MARIA DIȚI A OBȚINUT UN NOU RECORD R.P.R.

La Jocurile mondiale universitare care se desfășoară pe stadionul Charlety din Paris, reprezentanta noastră la aruncarea suliței, Maria Diți, a obținut o strălucită victorie, clasîndu-se pe primul loc.

Campionatele Internaționale de atletism ale R. P. R.

Sîmbătă, pe stadionul Republicii din Capitală, se va deschide Ediția jubiliară a Campionatelor Internaționale de Atletism ale R.P.R. In anul acesta numărul țărilor participante este cu mult mai mare decît în edițiile precedente. Mulți dintre campionii mondiali și olimpici vor fi prezenți la start. Printre ei se numără și Perry O'Brien, campion al Statelor Unite, la aruncarea greutății, de două ori campion olimpic și recordman mondial.

DOI TINERI CAMPIONI LA TENIS

La campionatele de tenis ale juniorilor, încheiat de curînd, Dumitru Viziru, care de abia a împlinit 17 ani, a reușit să obțină o performanță de valoare, devenind **triplu** campion R.P.R. Excelentă este și performanța talentatei Mina Ilina, care acum, la 15 ani, a dobîndit două titluri, devenind dublă campioană. In fotografiile alăturate, îi puteți vedea pe amîndoi.

Ce sport preferați?

ANCHETA SAPTAMINII

Cu copiii despre care este vorba în această anchetă m-am întîlnit în tribunele stadionului „Gh. Gheorghiu-Dej" din Cluj cu puțin timp în urmă, la o competiție de atletism.

Fiecare dintre ei preferă cîte un sport. Care? Ii las pe ei să vă spună...

Vereș Rozalia, clasa a VI-a: „Mie îmi plac toate sporturile. Știu să înot, să sar în lungime și în înălțime, pe 60 metri scot un timp destul de bun. Dintre toate însă, cel mai mult îmi place tenisul. Și cel de masă și cel de cîmp. Este un sport de „mișcare", care se învață destul de greu, dar, dacă ai voință, poți avea satisfacții mari. După ce ai învățat să lovești mingea ți se pare că ai terminat, știi tenis. Dar de-abia acum începe adevărata trudă. La un moment dat îmi venea să mă las păgubașă. Cînd credeam că sînt mai tare, atunci mi învingea un adversar. Cred că la acest sport trebuie să te perfecționezi toată viața".

Ghenadi Paul, clasa a VII-a: „Dacă m-ar întreba cineva cît timp pot juca fotbal fără să fac pauză, i-aș răspunde fără ocol: oricît; o zi, două, cinci... Imi place atît de mult, încît deseori, în special în timpul vacanței, uit să mai viu la masă. (Și atunci să te ții! Să vezi morală acasă!) Și, lucru curios, niciodată nu mă simt obosit. Deci, la capitolul condiție fizică, totul e în ordine. Nici cu partea tehnică nu stau rău. Pe teren mă mișc destul de bine, pasez la timp și la jucătorul aflat în cea mai bună poziție de șut. Un singur lucru însă îmi dă bătaie mare de cap: trasul la poartă. Fixez eu un loc anumit al porții în care să trag, dar nu știu cum țin piciorul, că mingea se duce pe lîngă poartă! E drept că în ultimul timp lucrul acesta mi se întîmplă mai rar, dar un adevărat jucător de fotbal trebuie să tragă la poartă cu precizie totdeauna. De aceea, acum la antrenament, acestui „capitol" îi acord cea mai mare parte din timp..."

Meszaroș Iulia, clasa a V-a. „Cu atletismul am făcut cunoștință într-un chip cam ciudat... Cu cîtva timp în urmă, sportul nu mă interesa de loc. Parcă nici n-ar fi existat. O dată însă, Anișoara, prietena mea, mi-a propus să mergem la finala Campionatului republican de altetism (juniori). Cum n-aveam ce face în acea după amiază am acceptat, numai așa.. să n-o refuz. Pe drum îmi tot spunea că o să fie frumos, că o să-mi placă... „Ți-ai găsit, sportul și să-mi placă!" După puțin timp mă aflam în tribună. Incepuse defilarea sportivilor. Mi-a plăcut — ca de-altfel toate defilările. Apoi într-un colț a început proba de aruncare a ciocanului, într-altul aceea de săritură în înălțime; pe pistă — probele de viteză. La început mi-a plăcut spectacolul acesta de ansamblu. Mai tîrziu însă, am devenit mai atentă și... oricît de curios vi s-ar părea — începuse să mă pasioneze lupta dintre concurenți... Așa am început să îndrăgesc acest sport și în special săritura în înălțime.

Mereu mă duc la centrul de antrenament. Și nici nu vă închipuiți cît de fericită sînt cînd văd că sar mai mult decît data trecută... Vreau să ajung o bună săritoare, așa cum e Iolanda (Balaș N. R.) Știu că trebuie să muncesc mult, însă n-o să mă las, fiți siguri..."

...Am stat în ziua aceea de vorbă cu mulți copii. Kraft Adalbert mi-a spus că-i place foarte mult ciclismul, iar Irina Szekeli, o fetiță micuță de statură, însă foarte vioaie, mi-a dezvăluit o taină: „Și-a cumpărat de curînd o sabie. Vrea să devină floretistă .. ca Olga Orban, care, după cum știți e din Cluj.

Și acum că articolul s-a sfîrșit, vă urez spor la antrenament. Pentru că, bănuiesc, nu numai copiii din Cluj se pregătesc să devină buni sportivi.

EMIL DOBRESCU

Cîte ceva despre oină

Din vremuri străvechi, oamenii au născocit tot felul de jocuri cu mingea, lovind-o cu mîinile, cu piciorul, cu bățul — devenit în vremea din urmă paletă.

Pînă la apariția fotbalului și a celorlalte jocuri moderne, în țara noastră oina a fost cel mai răspîndit joc cu mingea. Multă vreme a fost considerată chiar sportul național romînesc și nu exista școală primară sau liceu care să nu se mîndrească cu cel puțin o echipă de oină. Un regulament special stabilea regulile și introducerea oinei ca sport obligatoriu în școli.

După cum arată chiar denumirea, la origine oina a fost un joc practicat de ciobani. Și astăzi, în unele regiuni, căpitanul echipei se numește „baci", jucătorilor li se spune „păscari", iar bățului cu care se bate mingea — „bîtă"

Primele însemnări despre oină datează din anul 1852. Ele aparțin unor călugări, grămătici la Tg. Neamț, și redau un amănunt plin de haz de la festivitatea punerii pietrei fundamentale a școlii din această localitate, ridicată cu cheltuiala domnitorului Grigore Ghica. Cu acest prilej, elevii urmau să execute un program artistic, care era deschis de cor. Totul era gata, dirijorul ridicase bagheta, cînd observă cu spaimă că îi lipsesc cele mai bune „voci": Ion Creangă și Vasile Conta, filozoful de mai tîrziu. Incepu atunci o goană desperată după ei. Și, după multă căutare, cei doi fură găsiți pe un tăpșan unde, în tovărășia altor copii, jucau cu foc... oina.

Ca toate sporturile, și oina este un sport bărbătesc. Practicarea ei cere un antrenament regulat, o bună precizie în lovirea și aruncarea mingii. Jucătorii trebuie să aibă o perfectă condiție fizică, să fie buni alergători. De asemenea ei trebuie să învețe a alege momentul potrivit pentru atac, apărare sau ieșirea din careul periculos.

In multe privințe, jocul de oină creează situații mult mai interesante, faze mult mai palpitante decît fotbalul. In felul acesta jucătorii au putința să-și dovedească măiestria sportivă și calitățile atletice.

Pe lîngă faptul că este un sport complet, oina nu pretinde terenuri special amenajate.

De aceea e de dorit ca în școli să ia ființă cît mai multe echipe de oină, cu atît mai mult, cu cît din anul 1950, oina a început să-și recapete vechea ei popularitate.

La campionatele de oină participă de pe acum mii de tineri și mulți se mîndresc cu titlul de campioni.

M. ROȘU

ULTIMELE ŞTIRI ◎ ULTIMELE ŞTIRI

RACHETA BALISTICĂ INTERCONTINENTALĂ

Un fulger orbitor şi apoi... nimic. Numai radiolocatorul este capabil să urmărească fulgerul înaripat care străbate spaţiul cu viteză fantastică. E racheta balistică intercontinentală. Racheta e construită în mai multe etaje ce conţin combustibilul menit să o poarte pînă într-un anumit punct. Pe măsură ce combustibilul s-a consumat, etaiele sînt eliminate, rămînînd în cele din urmă acea parte a rachetei care poartă încărcătura explozivă. Un creer electronic calculează cu viteză traseul pe care va trebui să-l străbată racheta. Postul de radio emisie, pe baza calculelor făcute de creerul electronic, comandă direcţia ei definitivă. Odată direcţia stabilită racheta se îndreaptă spre ţintă cu o iuţeală crescîndă: 20—25 mii kilometri pe oră.

Incărcată cu bomba H (bomba cu hidrogen) ea poate cădea asupra obiectivului situat pe orice punct al globului. Aviaţia de vînătoare cea mai rapidă, artileria antiaeriană cea mai perfecţionată, sînt neputincioase faţă de racheta balistică intercontinentală care zboară cu asemenea viteză fantastică la circa 1.000 kilometri înălţime. Aceasta este uriaşa invenţie a Uniunii Sovietice care a spulberat aşa zisa „superioritate" ofensivă a imperialiştilor.

...Căci imperialiştii sperau să descopere ei întîi această armă formidabilă.

De peste cinci ani, institutele de cercetări din S. U. A. încearcă să pună la punct această invenţie fără ca pînă la ora actuală să fi reuşit. Uniunea Sovietică a reuşit însă s-o realizeze pentru că ştiinţa, tehnica şi industria sovietică sînt primele în lume.

Faptul că Uniunea Sovietică a realizat, prima, racheta balistică intercontinentală, este o chezăşie în plus că forţele păcii vor izbîndi. Această credinţă ne este întărită de faptul că, în comunicatul agenţiei TASS referitor la experimentarea rachetei, Uniunea Sovietică declară că va lupta mai departe pentru dezarmare, pentru interzicerea bombei atomice şi cu hidrogen. Racheta realizată de Uniunea Sovietică, ne arată că sîntem aproape de vremea cînd în Lună, în planeta Marte, în Venus, vor putea fi trimise rachete interplanetare. Este aproape vremea cînd, cu ajutorul unor asemenea rachete, în cîteva minute, vor putea fi trimise scrisori şi colete poştale de la Paris la Irkuţk, de la Bucureşti la New York.

Ştiinţa va fi pusă în slujba oamenilor, fără îndoială.

Acolo unde stăpînesc imperialiştii

In dorinţa de a-i imita pe cei mari, copiii din Anglia fabrică tot felul de bombe, provocîndu-şi accidente grave.

După cum arată „Raportul inspectorilor materiilor explozive din Marea Britanie", în ultimul timp numeroşi copii au fost ucişi sau răniţi în timp ce experimentau „fabricarea de bombe şi explozive". In raport este relatată o întîmplare: Doi băieţi în vîrstă de 14 ani au amestecat diferite chimicale într-un tub de metal. Din cauza compoziţiei greşite tubul a explodat, unul din copii alegîndu-se cu o mînă ruptă.

*

Lăudîndu-se cu distrugerile pe care le vor provoca noile arme atomice, militariştii englezi au înspăimîntat populaţia. Din această cauză, în multe oraşe din Marea Britanie, oamenii recurg la gesturi necugetate. Aşa s-a întîmplat în orăşelul Blackpool, unde Andrew Marshall, un mic slujbaş, ajutat de soţia sa, şi-a ucis cei trei copii.

Intr-o scrisoare, părinţii criminali încearcă să explice că în felul acesta i-au ferit de grozăviile unui viitor război nuclear. Adevărul este că, în ţările capitaliste, populaţia din ce în ce mai săracă, trăieşte îngrozită de febra înarmărilor, de propaganda războiului atomic.

Iată pionieri care se specializează în navigaţie. In Polonia există vreo zece detaşamente de acest gen. Ele se înfiinţează mai ales în apropiere de lacuri, rîuri mari şi, bineînţeles, la mare. Ca să poţi face parte dintr-un [illegible] nea detaşament, tr[illegible] numai un [illegible] noşti[illegible]

PIONIERII MARINARI

— *Ridicaţi ancora!*

— *Maşinile încet, înainte!...*

Sirena anunţă plecarea.

La postul de comandă un căpitan abia răsărit, fără barba sau luleaua tradiţională, dar într-o uniformă cu adevărat marinărească, supraveghează atent şi sigur manevra.

Pe punte, „echipajul", tot atît de tînăr ca şi căpitanul, execută cu multă siguranţă comenzile. Incet, încet, nava se desprinde de chei, urmînd direcţia obişnuită, în rînd cu numeroasele vapoare de pasageri ce brăzdează rîul Moscova.

Cine este însă căpitanul acesta care seamănă atît de mult cu cel din romanul lui Jules Verne şi ce este cu echipajul în care cel mai vîrstnic matroz nu depăşeşte 18 primăveri? Şi cui aparţine acest vapor elegant?

Ne aflăm în faţa uneia din cele două nave şcoală construite pentru pionierii care vor să devină marinari şi care, pe punte, la timonă şi maşini, deprind ucenicia aspră, dar plăcută a navigaţiei. Peste 300 de elevi ai şcolilor din Moscova aparţinînd „Cercurilor de tineri navigatori" urmează cursuri speciale teoretice şi practice.

Pe lîngă cele două nave, prevăzute cu motoare de 80 C.P., care pot transporta cîte 120 de pasageri, „Serviciul de navigaţie" al pionierilor moscoviţi va mai dispune de debarcadere plutitoare şi de bărci cu pînze.

Deocamdată, pionierii-marinari vor face practică pe o porţiune de numai 4 km a canalului de derivaţie al rîului Moscova, în apropierea Kremlinului.

Cînd însă pionierii vor stăpîni ştiinţa navigaţiei, navele, arborînd pavilionul Organizaţiei de pionieri din Moscova, vor fi puse la dispoziţia pionierilor şi şcolarilor din capitala Uniunii Sovietice şi din întreaga ţară.

R. M.

O raită prin librării şi magazine

Dimineaţa. Ora 7. Probabil, la acest ceas lucrătorii din librării nici n-au plecat încă de acasă. Abia la 8 încep ei lucrul.

In faţa „Librăriei Noastre nr. 71" din Buzeşti 3, se strîng cumpărători. Prima lîngă uşă e o bătrînică cu un băieţaş de mînă. Bibi — acesta e numele băiatului — să tot aibă 7—8 ani.

Un cetăţean se opreşte în faţa rîndului de oameni.

— Dar ce, nu-s cărţi destule? întreabă el pe bătrînică.

— Imi spuse un domn de la librăria din colţ că aici s-au adus aseară maşini întregi de abecedare şi tot felul de cărţi...

Omul, contrariat, clatină din cap aşa, ca şi cum ar dori să spună: „Păi atunci de ce v-aţi strîns buluc aci?".

Bătrîna însă l-a înţeles numai după priviri. Il lămureşte:

— Ia, pustia asta de copil nu mi-a dat pace de cu noapte: „Hai şi hai, bunicuţo, să-mi cumperi abecedar"... Şi, iaca... venii...

Răspunsul a stîrnit veselie, pentru că acesta era adevărul. Nerăbdarea copiilor îi împingea pe părinţi să-şi piardă vremea la coadă.

Pe la opt fără zece, iată-l şi pe responsabilul librăriei.

— Aveţi manuale multe? întreabă de la locul său ţîncul. Şi de-a cincea?

— Şi!... Avem cîte 600 de fiecare titlu!...

Ţîncul n-a prea înţeles cum vine: „600 de fiecare titlu", dar plescăie mulţumit din limbă; îşi dă seama că-s destule.

— Ţţţţ!... Multe! Să „alimentezi" tot Lazărul nostru...

Nu vă mai spun că şi la alte 4—5 librării am găsit abundenţă tot atît de mare de cumpărători; bineînţeles, majoritatea erau copii de şcoală, nerăbdători să-şi vadă manualele mai repede cumpărate.

Fie şi de 18,90!

La o papetărie din Calea Criviţei vine o mămică şi un băieţel. Pe băieţel îl cheamă Ionuţ. Mămica lui îl lasă lîngă pupitrul de vînzare şi cercetează nişte hîrtie colorată. Dar tocmai atunci vînzătoarea, terminînd de servit un cumpărător, i se adresează lui Ionuţ:

— Dumneata?...

— Păi, un ghiozdan de carton.

Vînzătoarea tace încurcată. Ii vine greu să refuze un asemenea cumpărător. Dar dacă nu are...

— Nu mai sînt, drăguţă. Dar avem de pînză. Trainice, frumoase...

Puştiul ia ghiozdanul maron, de pînză, îl deschide, îl întoarce pe-o parte şi pe alta şi îmi cere părerea:

— Ce ziceţi, e bun?

Il ajut să şi-l aşeze pe spate. Ionuţ e în culmea fericirii.

— Să-l porţi cu plăcere, Ionuţ! îi urez eu.

— Costă mult?

Sprîncenele lui Ionuţ s-au strîns în aşteptarea răspunsului.

— Ei, pentru tine, că eşti mic şi simpatic... 18,90 lei, îi spuse vînzătoarea veselă.

— Bine. Să-i spun mămichii. Mămicooo...

Peste cinci minute, cu ghiozdanul în spinare, Ionuţ străbătea ţanţoş Calea Griviţei.

Da, să aibă şi guleraş alb

La toate magazinele de confecţii s-au pus în vînzare uniforme şcolare. O uniformă de pînză pepit — 47 lei; un şorţuleţ negru, completare la uniformă — 35 lei.

— Uite, mămico, uniforme!

Fetiţa e măricică.

— Hai să le vedem!

Cînd i-a probat-o, uniforma venea ca turnată pe Silvia.

— Da' să aibă şi guleraş alb! a cerut fetiţa.

Silvia e şi ea client ca toţi clienţii: deci trebuie servită prompt şi conştiincios. De aceea, într-o clipă, la gîtul ei a apărut, peste uniforma pepit şi şorţuleţul negru, guleraşul alb ca spuma de lapte.

Şi Silvia, privindu-se în oglindă, a cerut mămichii s-o ducă acasă, astfel îmbrăcată. Cînd o trece pe drum, să vadă lumea că ea, Silvia, are uniformă nouă.

EMIL EMANOIL

DE TOATE • DE TOATE • DE TOATE • DE TOATE • DE TOATE • DE TOATE

Umor chinezesc

Orășeanului Li-Tao îi plăcea liniștea și odihna. Dar vecinul lui din stînga era fierar, iar cel din dreapta — tinichigiu. De dimineață pînă seara, din atelierele lor se auzea: bang! bang! bang!!!

Li-Tao se plictisi atît de mult de zgomo- ...artea, încît spuse

...

...pe cei doi vecini, Li-Tao îi întrebă:

— Ei și unde vă mutați, dragii mei?

— Eu mă mut în locul lui, spuse fierarul, arătînd spre tinichigiu, iar el... în locul meu!

Cîți ani ai?

Cîți ani ai, Iva-...

... Aș fi a-... ...nu e-...

— Dar unde ți-... creionul? se miră vecina.

— Mi l-a luat Mișka, fratele meu mai mare. El îmi ia întotdeauna toate, ca să nu devin lacom — explică Andriușa.

Snoavă japoneză

CINE TACE MAI MULT?

A fost odată un bătrîn și o bătrînă. Și tare mult le plăcea turta de orez. Intr-o zi, bătrînii se învoiseră să facă o turtă de orez pentru cină. Urma s-o mănînce acela care va tăcea toată ziua. A trecut o zi întreagă, fără ca bătrînii să scoată o vorbă. Seara, în casa lor se furișară niște hoți. Bătrînul și bătrîna se uitau cum umblă hoții prin casă, tăceau și oftau doar. Se mirară hoții și începură să se simtă ca la ei acasă. ...n cele din urmă, dă-...ură peste turtă. Bă-...îna nu se mai putu ...ăpîni și strigă:

— Să nu puneți mî-... pe turtă.

Bătrînul se bucură:

— Ehei, bătrîno, ai pierdut jocul. Eu mănînc turta.

Dar între timp hoții o și mîncaseră...

ARITMOGRIF

V	N	G	A	P	7	E	I
A	E	E	8	I	T	O	5
I	E	N	V	A	S	V	_
N	R	I	A	T	U	9	R
L	O	A	T	N	L	E	E
D	I	E	A	R	A	L	1
U	N	T	S	A	C	N	V
B	I	L	S	I	I	R	O

Pornind dintr-un anumit colț al pătratului și mergînd pe un anumit drum în „săritura calului", veți obține o urare legată de deschiderea școlilor.

MONOVERB GEOGRAFIC
(3—5)

MONOVERB GEOGRAFIC
(4—7)

MONOVERB GEOGRAFIC
(3—6)

MONOVERB... ROMAN
(5—8)

„CURAJOSUL"

POVESTE FĂRĂ CUVINTE

Perinița

In timpul Festivalurilor Mondiale ale Tineretului, a răsunat, pentru prima oară peste hotare, melodia unui dans care a cucerit tineretul. In felul acesta „Perinița" a devenit cunoscută pînă în cele mai depărtate colțuri ale lumii, purtînd pe aripile veseliei renumele țării noastre.

Ce este însă „Perinița"? Și cine este autorul acestui dans? Ca multe alte jocuri, și „Perinița" este de origine populară. De fapt este una din variantele horei. Numele ei actual este pomenit destul de tîrziu, în secolul al 18-lea, iar jocul, în forma de astăzi, este întîlnit tot mai des abia după anul 1850, în Muntenia, și numai la nunți. Se știe că la nunți există obiceiul de a se face căsătoriților daruri în bani sau obiecte. In sunetele unei melodii săltărețe, cei doi nași fac ocolul mesei, oprindu-se în fața fiecărui oaspete, care depune darul pe o pernă mare, înflorată. Multă vreme, mai ales cînd darul era mai bogat, se obișnuia ca nașul și nuntașul să îngenuncheze pe pernă și să se îmbrățișeze sărutîndu-se, în timp ce lăutarii „îi ziceau de mama focului".

Cu timpul, darul n-a mai fost depus pe pernă, care însă a continuat să fie trecută de la mesean la mesean, cu același ceremonial al îngenunchierii și sărutării.

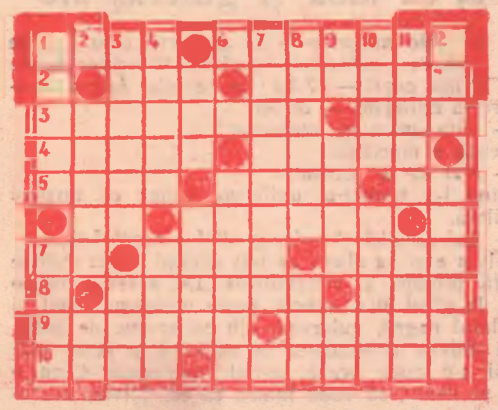
Frumusețea melodiei, cuvintele hazlii ale cîntecului, voia bună pe care o răspîndește au făcut ca, dintr-un joc de nuntă, „Perinița" să devină un dans potrivit la orice sărbătoare. Și, fiindcă nu întotdeauna oamenii au avut la îndemînă o pernă, ea a fost înlocuită cu o maramă sau numai cu o batistă.

Datorită întîlnirilor prietenești ale Festivalurilor Mondiale ale Tineretului, „Perinița" se joacă astăzi în zeci de țări, devenind un simbol al prieteniei dintre toți tinerii globului.

CUVINTE INCRUCIȘATE

ORIZONTAL: 1. „Afară-i toamnă, frunza-mprăștiată,/ Iar vîntul zvîrle-n geamuri grele picuri;/ Și tu citești scrisori din roase plicuri/ Și într-un... gîndești la viața toată" („Afară-i toamnă" de M. Eminescu) — Il mănînci pînă toamna tîrziu, faci din el felinar, iar unele gospodine îl pun la murat; 2. Cunoscut sportiv polonez aruncător de ciocan — Toamna, au foarte mult de lucru cu „ronțăitul" boabelor (!); 3. Poet romîn contemporan, autorul versului: „Se aurește toamna în arțari, în brutării miroase-a pîine nouă". — In leagăn, sub auriul pomilor!; 4. Elly... autorul cîntecului „Romanță de toamnă" — De obicei, tinerii căsătoriți le fac toamna, după recoltare; 5. Zeița egipteană a forțelor naturii — „Toamna" — Rece!; 6. Bluză... națională — Autorul poeziei „Toamna"; 7. Nu duci lipsă — Sprijinitor, mai ales la viță — In toamna vieții; 8. A cîntări — Jumătate din Sovata; 9. Omul cu lampa fermecată — Anemică; 10. Una din fructele care se culeg toamna — Pe răcoarea toamnei, acest participiu nu va mai apărea la alimente.

VERTICAL: 1. „Vîjîie, geme și sună în noaptea cu lună, toamnă tîrzie" (într-o poezie de G. Coșbuc) — Pictor romîn celebru care a sugrăvit și peisaje de toamnă; 2. Toamna, gospodinele le transformă în... bulion — Lutețiu; 3. Culoarea frunzelor căzute — Membrii ei primesc toamna belșug de produse. 4. Localitate în R.P.R. — Afluent al rîului Marița; 5. Face muz ca! — Culesul viilor e... al toamnei!; 6. ...se numără bobocii; 7. Autorul poeziei „Afară-i toamnă"; 8. Bucate ce se culeg toamna — Pronume demonstrativ (pop.); 9. Notă întoarsă — Pictor romîn contemporan — Leșie (monoverb); 10. Cafea... națională — Cel mai mult toamna are treabă la hornuri; 11. Iși scutură toamna frunzele — Ingrijește-o toamna, să te-ncălzească bine iarna; 12. Anastasia cea mică — „Ziua scade: iarna vine, vine pe...călare,/ Vîntul șuieră prin hornuri răspîndind înfiorare" (Sfîrșit de toamnă de V. Alecsandri).

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București Piața „Scînteii" tel 7 60 10; 7 61 00 Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".